

„Adevărul așteaptă.
Numai minciuna e grăbită..”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 455
18 - 24 martie 2020

Dar la noi, la noi când va fi „momentul”?...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu poți să nu fi șocat!... Consternat și aproape lipsit de puterea de a mai murmura ceva!... Dar nu poți nici să ignori tenacitatea lor în impunerea exercițiului libertății de exprimare! Căci, să pui pe pământul unei țări atât de încercate de umorile ciurii roșii statuia lui Lenin nu este doar un paradox al lumii nebune de azi, al acelei lumi

unor figuri (criminale) din istoria tragică a omenirii, de fapt, de sfidare a logicii istoriei (care, iată, demonstrează că nu poate fi nicicând rațională, nici măcar în lecțiile ei pentru posteritate, ci doar emoțional-conjuncturală), nu mai contează nici măcar dacă același partid german va pune alături și bustul lui Stalin, pentru că răul a fost făcut. Acolo, la ei...

Dar poate fi un moment de reflexie și acțiune pentru noi! Clipa în care tre-

De aceea, de acum chiar avem dreptul de a impune acea fundamentare pe care nimeni nu a avut curajul să o scrie în dreptul unui partid naționalist! Căci nu te poți lăfăi cu astfel de angajamente, de promovare și apărare a naționalismului, a românismului măcar, dacă nu acționezi într-un mod doveditor. De astăzi, avem dreptul să ne afișăm și noi tot ceea ce ne este cuvenit! Iar partidele naționaliste trebuie să-și demonstreze tragerea de la ramul pe care

care și-a pierdut reperele, ci un hiatus în timp. O „pauză” între două repere... Lumea „de dinainte” și lumea „de azi”, repetând (aici este paradoxul!), partea de mizerie, de șoc, de otrăvă, din acel timp „de dinainte”. Pentru că, raportându-ne la media unei vieți de om, pare că nimic nu s-a schimbat. Doar locul de expunere al mizerabilei lipse de decență față de generațiile trecute.

„Înainte”, asemenea statui erau expuse triumfalistic, dar forțat, în Germania de Est... Astăzi, Statuia lui Lenin va trona Triumfal, în numele libertăților cetățenești, în partea vestică a Germaniei!

Și poate că victoria este a lor, a liderilor partidului marxist-leninist din Germania, culmea, formațiune extremistă și neconstituțională, și totuși neîngrădită în acțiunile ei... Dar rușinea este a lumii întregi... Și arată nu neputința, nu lipsa de reacție, ci nepăsarea de azi față de ororile acelor vremuri. Și nu va mai conta de acum ce alte „efigii” va mai înălța partidul marxist (dintr-un Occident atât de râvnit, nu-i așa?!) în scârbavnica lui acțiune „de restituire” a

buie să ne privim în ochi, să depășim ipocrizia, lașitatea, cuminenția și cumsecădenia, impuse de și prin decizii ce, măcar prin comparație cu libertatea de manifestare a unui partid din Germania, sunt departe de orice drept cetățenesc, și să ne exprimăm!

Se va spune că la ei s-a putut pentru că este vorba de Germania! Doar că Germania este parte a „conciliului” părinților fondatori ai Europei de după al doilea Război Mondial, al căror scop a fost și să evite reapariția acestor tipuri de herpes istoric.

Or, acum, astfel de lucrări vor putea fi așezate în oricare colț al Uniunii Europene, existând un precedent al acceptului dat de un tribunal al unui stat membru UE...

Și chiar dacă ceea ce s-a întâmplat în Gelsenkirchen, în valea Ruhr-ului, în vestul Germaniei, se constituie într-o expresie a monstruoșității născute de somnul rațiunii, trebuie să decupăm de aici partea de asumare și implicare a unei organizații care a determinat justiția să-i recunoască un anumit drept.

îl invocă, mergând și ele într-o acțiune similară formațiunii din Germania Uniunii Europene.

De astăzi, avem obligația de a restitui, în orice loc public, imaginea tuturor Eroilor Patriei!

În Germania, reper al normelor UE, a fost legalizată ca parte a spațiului public afișarea imaginii unui satrap. Iar noi nu îndrăznim încă, din cauza unor legi abuzive, să ne afișăm Eroii, pe nedrept

declarați de o justiție oarbă drept criminali, să-i consemnăm așa cum au fost ei în realitate, Patrioti, și să extirpăm toate acele etichete și interdicții puse istoriei noastre?! Dacă nici acum nu facem asta, înseamnă că, de fapt, nu suntem demni a fi parte a Uniunii Europene... A acelei Europe în care Germania și-a arătat înțelesul ei despre libertatea de exprimare...

Să punem la locurile lor busturile Mareșalului Antonescu! Să redăm locul cuvenit memoriei istorice și culturale savantului Nicolae Paulescu! Să aducem la lumină tot ce am permis să ne fie interzis!

Spre o nouă mare criză?

Petru
Romoșanu

Deocamdată, domeniile economice cele mai atinse de coronavirusul care a apărut în China în decembrie 2019, cu o epidemie care s-a declanșat, întâmplător sau nu, în momentul sărbătoririi Noului An chinezesc, în Wuhan (11 milioane de locuitori), regiunea Hubei (cca 58 de milioane de locuitori), sunt transporturile aeriene și industria automobilului. Urmează imediat turismul și industria hotelieră.

„Cathay Pacific Airways” a îndemnat cei 27.000 de angajați ai săi să-și ia un concediu fără plată de trei săptămâni în intervalul 1 martie-30 iunie din cauza încetinirii activității. „Cathay Pacific”, situată la Hong Kong („Air China” deține 29,9 la sută din capital), și-a redus zborurile spre China (cu 90 la sută) și spre toate destinațiile (cu 40 la sută). În treacăt fie spus, „Cathay” (Khitay, Khitan, Kitai...) e vechiul nume sub care a fost cunoscută China în Evul Mediu, nume popularizat de Marco Polo. Încă din 29 ianuarie, „Air France” și-a anulat toate zborurile către China continentală. Același lucru l-a făcut pe 24 februarie „British Airways” (către Shanghai și Beijing) până la 17 aprilie, când se va lua o nouă decizie. La fel au procedat „Lufthansa”, „Swiss” și „Austrian Airlines” (Brussels, Swiss, Austrian Airlines sunt subsidiare ale „Lufthansa”), „Air Canada”, „Delta”, „American Airlines” etc. „Lufthansa” ține la sol 150 din cele 750 de avioane de care dispune : 25 de cursă lungă și 125 pentru curse scurte și medii, adică 20 la sută din flotă.

„Aterizând pe aeroportul internațional din Hong Kong la 23 februarie, am văzut nenunțate jeturi « Cathay Pacific » și « Cathay Dragon » blocate la sol, ocupând spații enorme între terminale. Avioanele companiei relativ recente a Hong Kong-ului sunt, de asemenea, ținute la sol. Unul dintre cele mai mari aeroporturi din lume era gol, ca și cea mai mare parte a locurilor din trenurile de mare viteză care leagă aeroportul de oraș” (Andre Vltchek, în *journalneo.org*, *New Eastern Outlook*, 3 martie 2020).

În Regatul Unit, compania aeriană „Flybe” a intrat în faliment. Cca 2.300 de angajați pot rămâne șomeri. Marii producători de avioane, Boeing și Airbus, sunt grav afectați de criza transportatorilor și se văd obligați să-și diminueze producția, dată fiind scăderea

comenzilor. Turismul începe să sufere și el serios, cu hotelurile și restaurantele sale rămase goale în toată lumea. Bursele au avut o nouă săptămână de extremă volatilitate. Numai în ultimele două săptămâni au pierdut în medie peste 15 la sută. Foarte puține acțiuni au rămas „pe verde”, aproape de nivelul anterior.

Toate mărcile de automobile sunt în scădere accentuată pe toate Bursele. Wuhan e unul dintre cele mai importante centre în care se fabrică mașini. Sunt prezenți acolo Peugeot, Renault, Volkswagen, B.M.W., General Motors. Piața chineză a automobilului, cea mai mare din lume, s-a prăbușit. În primele două săptămâni din februarie, vânzările au scăzut cu 92 de procente. Concesionarii au tras obloanele pur și simplu. Totuși, Peugeot anunță redeschiderea probabilă a fabricilor sale din Wuhan pe 11 martie. Recent au intrat în ochiul ciclonului panicii de coronavirus Italia și Franța. Cele mai multe evenimente culturale și sportive sunt anulate, suspendate, amânate. Iar numărul îmbolnăvirilor crește constant. La fel în Coreea de Sud și în Iran. Fabricarea medicamentelor e un alt subiect de o extremă gravitate, în condițiile în care cca 80 la sută din producția mondială depinde de China.

Cine va supraviețui coronavirusului, gripelor sezoniere și altor nenumărate boli și epidemii, dar mai ales foarte probabilei mari recesiuni care se anunță din toate părțile, comparată cu cea declanșată în 1928 și care s-a prelungit până în 1933, va trăi într-o altfel de lume. Lumea care va veni va fi mai bună? Va fi mai rea? Deocamdată, nimeni nu se hazardează cu vreo predicție. Să spunem și că criza (depresion) înseamnă un declin al P.I.B.-ului de peste zece la sută sau o recesiune întinsă pe doi sau mai mulți ani.

Statul paralel din România (cu serviciile sale secrete și conexiunile sale externe), „anticipatul” și improbabilul președinte Klaus Iohannis, P.N.L.-ul de paie au premeditat criza politică inutilă, absurdă, cu anticipările sale și mai absurde, sau au făcut-o din prostie cronică, congenitală? Și, dacă au premeditat criza, au premeditat-o în folosul cui, al cărei puteri străine sau entități globale? Aceste întrebări grave vor fi puse până la urmă. Și cineva va trebui să răspundă.

Analiza Academiei Române privind Proiectul de Exploatare Minieră de la Roșia Montană

Redacția

Academia Română și-a exprimat punctul de vedere în legătură cu proiectul de exploatare minieră de la Roșia Montană, dorind să prevină o eroare cu efecte negative asupra comunității, mediului și vestigiilor arheologice din zonă și să semnaleze consecințele riscante pentru Statul Român, încă din anul 2003, (apoi reactualizat și aprobat de Prezidiul Academiei Române în 03.11.2009 și în 27.07.2011). Analiza proiectului de exploatare minieră actualizat prezentat în Comisia de Analiză Tehnică a Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice în luna iunie 2013, efectuată de specialiști din institutele de cercetare ale Academiei, a condus la decizia Academiei Române de a-și păstra poziția exprimată anterior. Argumentele pe care se bazează poziția Academiei Române sunt următoarele: Exploatarea proiectată pentru o perioadă de 17-20 ani nu este în interesul național (prevădând prevedere constituțională), nu reprezintă o soluție de dezvoltare durabilă și nu rezolvă problemele sociale și economice ale zonei, care se vor agrava după încheierea lucrărilor. Distrugerea comunității Roșia Montană, veche de peste 2000 ani, prin strămutarea populației, demolarea unor clădiri (inclusiv monumente istorice), biserici și mutarea unor cimitire, este inacceptabilă. Exploatarea preconizată periclitează grav zona arheologică Alburnus Maior, unică în lume și de mare valoare istorică și culturală. Exploatarea proiectată s-ar face în lipsa unei analize a institutelor de specialitate în domeniu (Institutul Geologic al României) pentru examinarea valabilității cadrului geologic invocată. Desfășurarea procesului de extracție și procesare este dezavantajos planificat. Valorificarea zăcămintului va fi incompletă și inacceptabilă din cauza imposibilității extragerii ulterioare a elementelor valoroase însoțitoare.

Propagarea microseismelor cauzate de procesul de extracție, care afectează stabilitatea construcțiilor din vecinătatea carierei din Dealul Cârnăc, și riscul determinat de seismicitatea indusă pe seama volurilor imense de steril acumulate în spatele barajului proiectat la gura Văii

Corna cu pericol de rupere a barajului și efecte catastrofice asupra localităților din aval.

Barajul preconizat, construit din rocă sterilă (în apropierea orasului Abrud), nu prezintă garanții în situații extreme. Geologii români au invocat de mai multe ori proasta alegere a locului acestui baraj, permeabilitatea fundației și a unor zone ale bazinului de acumulare a reziduurilor toxice.

Exploatarea la suprafață în patru cariere deschise și crearea unor bazine de acumulare a reziduurilor cu baraje uriașe ar produce o mutilare gravă a peisajului (pentru durate de zeci, poate sute, de ani).

Folosirea unor cantități uriașe de cianură de sodiu în procesul tehnologic și depozitarea în bazin deschis a reziduurilor, conținând resturi de cianură, produși de „neutralizare” a cianurii (de asemenea potențial toxici) și mai ales metale grele, creează motive serioase de îngrijorare, chiar dacă „neutralizarea cianurii” promisă de proiect s-ar realiza într-un grad avansat.

Planul de gestionare a deșeurilor, cu detalierea activităților ce se vor desfășura pe Platforma tehnologică după încheierea investiției, trebuie să se completeze nu numai cu activități de monitorizare, dar și cu activități curente de operare (de ex., gestiunea apelor acide), întreținere, intervenții de grade diferite, monitorizare continuă și periodică, raportare la autorități etc. Investitorul apreciază că, la finalul proiectului, costurile totale actuale de închidere și reabilitare a amplasamentului minier sunt estimate la 146 milioane USD. Nu este dată nicio explicație cu privire la această valoare și nici cum s-a ajuns la ea.

Planul de gestionare a deșeurilor nu insistă asupra potențialului poluant al apei reziduale separate din iazul de decantare și care este pompată în concavitatea unei cariere. Este vorba de 2,750 milioane mc apă reziduală care conține 66 substanțe chimice nebiodegradabile, cele mai multe dintre ele fiind toxice.

Falimentarea investiției – din varii motive – crează un potențial activ de poluare imens, ieșit de sub control, care ar trebui detaliat ca un scenariu de risc major în Planul de gestionare a deșeurilor.

In legătură cu

garanția privind răspunderea față de mediu, investitorul afirmă că va acoperi costurile oricărui eveniment neprevăzut, așa cum prevăd Directiva U.E. și legislația română în vigoare. Trebuie arătat că nici în acest caz nu se explică cum au fost făcute calculele, care sunt costurile unitare, cantitățile de materiale, energie, muncă vie etc. Calculele dau impresia că sunt foarte precise, dar la un proiect atât de complex trebuia luată în considerare o abordare stohastică și nu una simplă, strict deterministă.

Beneficiile economice directe ale Statului Român, rezultate din redevințele de patru la sută asupra exploatarei și diverse impozite, sunt nesemnificative în raport cu consecințele negative ale proiectului.

Considerăm că Statul Român ar putea sau va putea să exploateze aceste resurse naționale de interes național strategic, prin promovarea capitalului autohton și PSA, într-o formă Europeană modernă și cu un control al riscurilor de mediu pe termen scurt și lung.

Nu există garanția că, la terminarea lucrărilor și închiderea exploatarei, firma investitoare va putea asigura costurile de refacere a mediului, de monitorizare și de operare în zona calamitată. 18. Se constată lipsuri mari în legătură cu documentele cerute proiectului R.M.G.C. Lipsesc numeroase rapoarte și studii legate de analiza cost-beneficiu făcută pe baza documentelor U.E.

Proiectul încalcă o serie de convenții și alte elemente ale legislației europene, semnalate anterior. Țările vecine și-au exprimat îngrijorarea și dezacordul cu această exploatare, care ar putea periclita, în viziunea lor, participarea României la unul dintre programele majore ale Europei 2020, „Dunăre-Delta-Marea Neagră”.

Academia Română consideră că nu pot fi ignorate numeroasele proteste individuale și colective ale societății civile, ale unor instituții științifice, religioase (inclusiv Biserica Ortodoxă Română și Biserica Romano-Catolică), culturale din țară și străinătate, ale unor personalități și oameni de știință și cultură față de acest proiect.

Recent, principala organizație europeană de patrimoniu, Europa Nostra, și Institutul Bancii Europene de Investiții au introdus situl

minier istoric de la Roșia Montană pe lista „Cele mai periclitate 7 situri de patrimoniu din Europa”, alături de alte șase monumente din Albania, Cipru, Franța, Italia, Portugalia, Turcia și vor începe imediat misiuni de salvare la aceste situri de patrimoniu.

Sustinerea celor 21 de argumente pe care se bazează poziția Academiei Române (rezumat)

Exploatarea proiectată pentru o perioadă de 17-20 ani nu este în interesul național (prevădând prevedere constituțională, Art.135 alin.(2), pct.d; vezi Anexele 1 și 2), nu reprezintă o soluție de dezvoltare durabilă și nu rezolvă problemele sociale și economice ale zonei, care se vor agrava după încheierea lucrărilor. Zona are nevoie de soluții economice pe termen lung, bazate pe resurse regenerabile, preconizate tot mai intens de Uniunea Europeană. Chiar dacă Statul Român nu poate exploata aurul din regiune în momentul de față, el nu ar trebui să piardă acest aur în numai 17 ani, lăsând generațiile următoare din România fără această avuție națională. După cum afirma un responsabil al Băncii Naționale, aurul a reprezentat și reprezintă „mantaua de vreme rea” a României. Distrugerea comunității Roșia Montană, veche de peste 2000 ani, prin strămutarea populației, demolarea unor clădiri (inclusiv monumente istorice), biserici și mutarea unor cimitire este inacceptabilă. Ea contravine politicii de creștere demografică a Țării Moților și cerințelor de dezvoltare durabilă a zonei.

Exploatarea preconizată periclitează grav zona arheologică Alburnus Maior, unică în lume și de mare valoare istorică și culturală. Distrugerea – chiar numai parțială – a vechilor galerii romane este total inacceptabilă într-o țară care își respectă trecutul istoric și originile. Exploatarea proiectată s-ar face fără o expertiză (analiză comparativă) efectuată de institutele de specialitate în domeniu, pentru examinarea valabilității cadrului geologic invocată (modelul geologic utilizat pentru localizarea mineralizațiilor cu variația conținuturilor de aur, argint și a altor elemente utile – talia zăcămintului, semnificația economică și oportunitatea valorificării acestuia), în vederea evitării riscurilor de orice natură: economice, de

mediu și de distrugere a patrimoniului. Proiectul se bazează pe date geoeconomice diferite în raport cu datele și concluziile activității de cercetare efectuată anterior, în special de Institutul Geologic al României. Versiunea investitorului este mult prea optimistă, volumele de rezerve și resurse, omogenitatea minereului și cantitățile de aur și argint recuperabile sunt supraevaluate.

Desfășurarea procesului de extracție și procesare este dezavantajos planificat – într-o primă fază se atacă doar zonele bogate, pe parcurs minereul sărac, care urmează să fie haldat și procesat abia după terminarea programului de exploatare, adică după 17 ani. Există riscul de abandonare a procesului de extracție la jumătatea programului de exploatare și de abandonare a haldelor cu minereu sărac, care vor constitui o sursă suplimentară de poluare. Tipul de exploatare propus (cianurarea întregului material extras) duce la producerea unor cantități de substanțe toxice mult mai mari, într-un interval de timp relativ scurt (cca. 17 ani).

Valorificarea incompletă, inacceptabilă a zăcămintului. În proiect nu este inclusă valorificarea feldspatului potasic – cca. 20-25 mil. tone concentrat de feldspat potasic cu cca. 13 la sută K₂O, eventual și a unor elemente minore, chiar dacă au valoare economică modestă (Se, In, Ga – care au fost recuperate de I. M. Roșia Montană în procesul metalurgic doar din concentratele de pirită). Tipul de exploatare propus (pe întregul material extras) duce la imposibilitatea valorificării ulterioare a elementelor valoroase însoțitoare (feldspat potasic, Se, In, Ga etc).

-continuare în pagina a 4 a-

Analiza Academiei Române privind Proiectul de Exploatare Minieră de la Roșia Montană

-urare din pagina a 3 a -

Există și alte riscuri colaterale, care pot apărea pe parcursul lucrărilor de extracție. Riscul de propagare a microseismelor cauzate de procesul de extracție prin dinamități masive, care afectează stabilitatea construcțiilor din vecinătatea carierei din Dealul Cârnic, situate începând de la 50 m și până în centrul vechi al localității, recent reabilitat și modernizat și riscul determinat de seismicitatea indusă pe seama volumelor imense de steril acumulate în spatele barajului proiectat la gura Văii Corna – pericol de rupere a barajului, cu efecte catastrofice asupra localităților din aval. În intervalul 1975 – 2000 (25 de ani), au avut loc în lume 15 accidente la minele de aur de pe glob, cu o medie de 0,6 accidente/an; dacă se aplică această medie la Proiectul R.M.G.C., care va dura 16-17 ani, rezulta ca pot apărea cca. 10 accidente cu diferite grade de pericolozitate.

Barajul preconizat, construit din rocă sterilă, nu prezintă garanții în situații extreme, după cum demonstrează experiența mai multor țări în care s-au produs accidente grave în diverse exploatare miniere. Geologii romani au invocat de mai multe ori proasta alegere a locului acestui baraj, permeabilitatea fundației și a unor zone ale bazinului de acumulare a reziduurilor toxice. Barajul de 180 de metri înaltime (care ar fi poate, cel mai greu baraj din țară) este un „baraj de greutate” și nu un „baraj încastrat”. El este proiectat în valea Corna sprijinit pe formațiuni geologice dominante argilo-marnoase și detritice care ar deveni instabile sub dimensiunile barajului. Consecințele „cedării” acestui baraj sub presiunea reziduurilor cianurate și toxice acumulate în spatele lui, ar însemna o catastrofă enormă pentru valea Ariesului, a Muresului, a Tisei inferioare și a Dunării, de la Belgrad până în Delta. Orase importante precum Alba Iulia, Deva, Arad, Szeged, Belgrad și toate orasele în lungul Dunării de la Portile de Fier până în Delta ar suferi distrugerii însemnate și populațiile din aceste zone ar fi într-un pericol real. Nu există garanții că un accident nu se poate produce, iar pedepsirea ulterioară a vinovaților nu ar mai servi la nimic.

Exploatarea la suprafață în patru cariere deschise și crearea unui iaz de decantare a reziduurilor de 300 ha peste satul Corna, în spatele unui baraj de 180 metri înălțime, ar produce o mutilare gravă a peisajului (pentru durate de zeci, poate sute, de ani). Actuala exploatare de cupru în cariera deschisă de la Roșia Poieni, cu iazul ei de decantare de la Valea Șesii de 130 ha (peste satul Geamăna), în spatele unui baraj din arocamente de 120 m înaltime, adiacent la perimetrul licenței de exploatare Rosia Montana (și cu alte 13 iazuri de decantare proiectate în viitor) ilustrează clar consecințele grave ale unor asemenea lucrări în carieră deschisă asupra mediului. Mai mult, dacă se corelează impactul asupra mediului al celor trei proiecte adiacente: Rosia Poieni (cupru, în expansiune), Rosia Montana (aur, acum în dezbateri) și Bucium (aur, în viitorul apropiat), toate trei luând apa potabilă din Aries, ne așteptăm ca zona să devină una dintre cele mai periclităte din lume.

Folosirea unor cantități uriașe de cianură de sodiu în procesul tehnologic și depozitarea în bazin deschis a reziduurilor, conținând resturi de cianură, produși de „neutralizare” a cianurii (de asemenea potențial toxici) și mai ales metale grele, creează motive serioase de îngrijorare. Chiar dacă „neutralizarea cianurii” promisă de proiect s-ar realiza într-un grad avansat, toxicitatea reziduurilor rămâne o sursă de grave riscuri. Acest proiect este unul tipic, care se înscrie în seria afacerilor specifice situațiilor de criză – de regulă nerentabile pentru stat – și fără aprecierea corectă a consecințelor negative din punct de vedere economic și a celor care vizează afectarea mediului și a valorilor de patrimoniu național.

Planul de gestionare a deșeurilor, cu detalierea activităților ce se vor desfășura pe Platforma tehnologică după închiderea investiției, ar trebui să fie completat nu numai cu activități de monitorizare (pag. 117 a proiectului), dar și cu activități curente de operare (gestiunea apelor acide, de pildă), întreținere, intervenții de grade diferite, monitorizare continuă periodică, raportare la autorități etc. Pentru aceasta, ar trebui să fie

înființată o entitate organizatorică cu statut și buget de cheltuieli proprii, în răspunderea căreia ar rămâne evitarea și gestiunea posibilelor riscuri de mediu. Costurile activităților post-închidere a investiției ar trebui să fie asigurate de un Fond de garantare alimentat de investitor. Investitorul apreciază că, la finalul proiectului, costurile totale actuale de închidere și reabilitare a amplasamentului minier sunt estimate la 146 milioane USD. Nu este dată nicio explicație cu privire la această valoare și nici cum s-a ajuns la ea, cu atât mai mult cu cât costurile economice pentru reabilitarea pagubelor produse mediului nu sunt cunoscute. Nu se prezintă o analiză cost-beneficiu, așa cum este solicitată la proiectele majore de investiții finanțate de U.E.

Planul de gestionare a deșeurilor nu insistă asupra potențialului poluant al apei reziduale separate din iazul de decantare și care este pompată în concavitatea unei cariere. Este vorba de 2,750 milioane mc apă reziduală care conține 66 substanțe chimice nebiodegradabile, cele mai multe dintre ele fiind toxice (Studiul de Impact, vol. 8 pag. 188-189, tabelul 2-48).

Există pericolul contaminării apelor subterane, de aceea monitorizarea acestui potențial poluant trebuie să se efectueze de un organism al Statului Român pe termen nedeterminat.

F a l i m e n t a r e a investiției – din varii motive – crează un potențial activ de poluare imens, ieșit de sub control, care ar trebui detaliat ca un Scenariu de risc major în Planul de gestionare a deșeurilor. Simularea unei asemenea situații prin colaborarea dintre investitor și beneficiar (Statul Român) ar permite gestiunea unei asemenea situații grave și evitarea unor mari pericole pentru mediu și populația din zonă. Mai grav este faptul că investitorul este RMGC, adică Gabriel Resources (Insulele Jersey) 80,69 la sută și compania de stat Minvest 19,31 la sută, tertul interesat fiind Gabriel Resources (Canada), cotată la bursa din Toronto pe seama aurului de la Rosia Montana; în instanța care va soluționa problema se va putea ridica problema conflictului de interese: statul este și investitor și beneficiar și pe de altă parte, tragerea la răspundere a companiei

(companiilor) pentru nerespectarea diferitelor obligații și promisiuni asumate va fi, practic, imposibilă. [Cine să răspundă: căsuțele poștale din Barbados și Jersey?]

În legătură cu garanția privind răspunderea față de mediu, investitorul afirmă că va acoperi costurile oricărui eveniment neprevăzut, așa cum prevăd Directiva U.E. ELD (2004/35/CE) și legislația română în vigoare (O.U.G. 68/2007). Pornind de la principiul proporționalității, iminenței riscurilor și practica europeană privind constituirea garanției de răspundere de mediu, investitorul se angajează să constituie garanția de răspundere de mediu înainte de începerea activităților de exploatare, la momentul emiterii autorizației de funcționare de mediu, moment la care activitățile pentru care au fost identificate și cuantificate situațiile de risc încep să se deruleze. Potrivit Art. 33 din O.U.G. 68/2007, cuantumul garanției, precizarea variabilelor critice și de comutare; valoarea economică a proiectului și indicatorii economici aferenți calculați potrivit Ghidului pentru analiza cost-beneficiu a proiectelor de investiții, Fonduri Structurale, Fondul de Coeziune și Instrumentul pentru Asistența de Preaderare, C.E.E., 2009. 19. Proiectul încalcă o serie de convenții și alte elemente ale legislației europene, semnificate anterior. În situații similare, alte țări au procedat cu mai multă prudență și au evitat să accepte riscurile implicate în proiecte asemănătoare. Cunoaștem documente care afirmă că „în Germania un asemenea proiect este de neconceput”, iar Bulgaria și Armenia nu au aprobat proiecte de același tip. Țările vecine și-au exprimat îngrijorarea și dezacordul cu aceasta exploatare, care ar putea periclita, în viziunea lor, participarea României la unul dintre programele majore ale Europei 2020, „Dunăre-Deltă-Marea Neagră”.

Academia Română consideră că nu pot fi ignorate numeroasele proteste individuale și colective ale societății civile, ale unor instituții științifice, religioase (inclusiv Biserica Ortodoxă Română și Biserica Romano-Catolică), culturale din țară și străinătate, ale unor personalități și oameni de știință și cultură. Nu se poate trece cu vederea rezistența și nemulțumirile unei părți din populația locală afectată

de proiect, care riscă să-și piardă proprietățile și să părăsească locurile unde au trăit o viață întreagă, ei și strămoșii lor.

În 12 iunie 2013, principala organizație europeană de patrimoniu, Europa Nostra și Institutul Băncii Europene de Investiții, parteneri fondatori ai Programului „7 Most Endangered”, au introdus situl minier istoric de la Roșia Montană pe lista „Cele mai periclităte 7 situri de patrimoniu din Europa”, alături de alte șase monumente din Albania, Cipru, Franța, Italia, Portugalia, Turcia și vor începe imediat misiuni de salvare la aceste situri de patrimoniu. Concluzii Academia Română cere din nou autorităților Statului Român să analizeze cu multă atenție proiectul, sub toate aspectele sale, antrenând specialiști dezinteresați și onești din țară și străinătate, inclusiv din organismele europene, înainte de a da cale liberă acestui proiect atât de controversat, contrar interesului național și – după părerea noastră – extrem de periculos. Academia Română încearcă totodată să prevină și dezastrul ecologic și cultural arătat, cu multiple consecințe inacceptabile.

Atât timp cât nu sunt clarificate aspectele privind interesul național și nu se ține cont de pierderile pe care le poate genera acest proiect, Academia Română susține că acesta nu trebuie să primească acordul de mediu, cu toate că a fost și este în continuare insistent mediatizat (cu sume de bani uriașe și fără nici o competiție) și nejustificat susținut ca reprezentând unica soluție pentru salvarea acestei zone defavorizate. Depinde de noi, de decizia politică de astăzi, ca Roșia Montană – un sanctuar spiritual cu mărturie patrimoniale de valoare universală unică, o moștenire, un atestat de identitate, existență și continuitate multimilenară – să nu rămână în permanență mutilată și profanată.

Statul Român, societatea noastră au obligația morală de a-l respecta, sprijini și proteja, pentru a îl transmite generațiilor viitoare cu valorile lui și cu aceeași semnificație.

Să nu facem din vremurile dificile ce pot urma clipe îngreunate chiar de noi...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu va fi ușor... Nici economic, nici social... Vor urma vremuri de restriște, pe care le vom putea depăși doar păstrându-ne moralul și luptând împotriva celui mai perfid aliat al epidemiei: desolidarizarea umană. Pentru că oricum vor apărea fracturi, rupturi, antagonisme... Se vor ivi și acei profitori și speculanți ai situațiilor de criză („à la guerre comme à la guerre”, nu?!), se va întinde și mîzga mizeră a ipocriziei, fariseismului. Or, să nu ne lăsăm pradă ei...

Ca simpli cetățeni ar trebui să dăm chiar noi „milităria jos din pod”! Să fim mai prudenți, mai conștienți, mai responsabili. Pentru că este de preferat o societate civilă care se „militarizează” singură, și vremelnic în atitudinea ei, pentru a-și apăra „cetatea”, decât să ajungem în situația în care milităria să-i fie impusă, ca ultimă soluție de a controla lucrurile, de către instituțiile de forță ale statului. Ca simpli civili, avem posibilitatea de a fi participanți în gestionarea unei situații de

criză. Dacă vom pune pe primul loc, și poate și singurul, doar interesele noastre personale, egoiste, egocentriste, ne vom sigila confortul într-un „cocon” de aparentă siguranță (pe care îl credem, nu doar inexpugnabil, ci și de drept cvenit), gândind și acționând, nu prudent, ci egoist și ire-

de spus, putând ajunge în situația în care lucrurile să fie gestionate mai dur doar pentru că ne-am ratat șansa...

Vor urma zile, poate săptămâni, poate luni ce nu vor fi ușoare pentru nici unul dintre noi. Să ne gândim însă, măcar acum!, la sacrificiile pe care le-au făcut

fiecare doar în sfera lui de siguranță, nu trebuie să trântim ușile în fața celorlalți semeni.

E drept, după trei decenii de rătăcirii, ca neam, suntem înstrăinați chiar de noi înșine. Și, mai ales, am crescut generații pentru care valorile cele mai de seamă ale unei cetăți, pe

itatea să sape și mai mult...

Cei ce iau acum decizii aparțin, la nivel de mentalități, unei generații care a trăit cu acele repere. Dar mare parte dintre cei pentru care se vor lua aceste decizii s-au născut și au crescut nu doar în înstrăinare, ci, adesea, în totală necunoaștere față de acele valori.

Fiecare măsură, fiecare restricție decisă de autorități, trebuie făcută dară și în principiul acelu „mai bine acum decât când va fi prea târziu” (mai periculoasă decât luarea unei măsuri poate nedrepte, poate strâmbe, poate prea „altfel” în raport cu libertățile noastre, fiind tergiversarea, amânarea deciziilor), dar cu o minimă explicație pentru cei tineri. Pentru că ei aparțin unor generații care vor să înțeleagă acel „de ce?” pe care noi l-am acceptat a priori ca „trebuie”. Iar dreptul lor de a li se explica va fi și garantul nostru, noi cei ce poate suntem deja prea orbiți de „ismele” traversate, că nu vom pași într-un „1984” care ar putea înflori în jurul fiecărei limitări impuse „pentru binele nostru”...

sponsabil, vom rata tocmai șansa de a ține lucrurile sub control și printr-o participare cetățenească, voluntară. Și vom ajunge în situația impunerii controlului dinspre instituțiile statului, dur, fără drept de a mai reclama încălcarea libertăților. Nu vom mai avea nici un cuvânt

generații întregi înaintea noastră. La lipsurile lor... Să luăm aminte la cei ce au trecut prin războaie, boli, foamete... Și care au reușit să meargă înainte pentru că au fost solidari.

De aceea, nu trebuie să ne izolăm ca indivizi. Nu trebuie să privim

care le conștientizăm la adevărata lor esență doar în cazuri de calamitate, sunt destul de străine. Acum se va vedea cel mai bine diferența între generații... Vor ieși la iveală toate acele prăpăstii de care nu ne-a păsat... Să nu lăsăm însă neîncrederea, mirarea, ir-

Marx, Lenin...! Urmează statuia lui Stalin?...

Ionuț
Tene

ce a însemnat comunismul real.

Occidentalii care încă nu au cunoscut pe pielea lor crimele comunismului mai au iluzia că acest regim aduce egalitatea și bunăstarea, în realitate este izvor doar de crimă, represiune și sărăcie. Germania se îndreaptă ideologic spre un regim care întreține cultul criminalilor regimului comunist, care a dus la uciderea a zeci de milioane de oameni prin împușcare, spânzurare și înfometare. A ridică o statuie a lui Lenin în Germania este un fel de a proslăvi totalitarismul, asta în țara care l-a dat pe dictatorul Hitler. Dacă pentru Karl Marx autoritățile germane mai au o scuză nejustificată, că a fost filosof și nu membru al aparatului represiv pentru un stat comunist ca Lenin, deși în Manifestul partidului Comunist se instigă direct la spânzurarea unei categorii sociale – dar a ridică statuia liderului fondator al Rusiei sovietice care a ordonat direct uciderea a milioane de oameni este o crimă împotriva umanității și democrației și o sfidare a statului de drept și a drepturile omului.

Comuniștii câștigă în Occident și libertatea este ucisă de propagandă și ideologie? De ce nu se iau măsuri de interdicere a propagandei criminalilor comuniști după modelul nazist. Se vrea in-

staurarea unui nou comunism în Germania? După statuia lui Marx se ridică cea a lui Lenin. De curând a fost o victorie amară în instanță pentru construcția unei statui a liderului sovietic Vladimir Lenin în orașul Gelsenkirchen din Germania.

Administrația orașului Gelsenkirchen a încercat să oprească construcția pedestalului din beton pe care statuia urmează să fie poziționată, motivând că ar afecta aspectul unei proprietăți vecine, o fostă bancă de economii cu trei etaje. Conform autorităților locale, prezența statuii ar încălca, de asemenea, regulile de conservare a clădirii monument istoric. Curtea administrativă din Gelsenkirchen a respins însă motivațiile, spunând că dimensiunea și distanța moderată a statuii față de proprietatea învecinată sunt suficiente pentru a nu obstrucționa vizibilitatea către aceasta, realtează The Telegraph. Consiliul local al districtului West Gelsenkirchen a declarat că Lenin este o figură nepotrivită pentru a fi comemorată în oraș. „Liderul comunist Lenin este reprezentativ pentru violență, reprimare, teroare și imense suferințe. Toate acestea îl fac incompatibil cu ordinea constituțională democratică liberă din Germania, devenind astfel un simbol al luptei împotriva democrației

noastre”, se arată într-un comunicat. Statuile lui Lenin erau comune în vechea Germanie de Est aflată sub stăpânirea sovietică, dar nimeni nu se aștepta să fie văzute, în vremurile noastre, în vest. Lenin este privit de mulți socialiști și comuniști ca un erou, în timp ce persoanele aflate în cealaltă tabără a spectrului politic indică natura represivă a regimului sovietic sub dominația lui și a urmașilor săi. MLPD a sărbătorit decizia, declarând într-un comunicat de presă: „Cu câteva săptămâni înainte de a împlini 150 de ani, Vladimir Ilici Lenin a obținut, din nou, o mare victorie.” Instanța a decis că statuia poate fi ridicată, însă decizia nu este definitivă, iar administrația locală și-a manifestat deja intenția de contesta hotărârea la forurile superioare. Statuia – în care Lenin își ține brațul drept – urmează să fie dezvăluită pe 14 martie, într-o ceremonie care se așteaptă să atragă susținători de stânga din toată țara.

Partidul Marxist-Leninist din Germania a fost fondat în 1982 și este ținut sub observație de serviciile de informații germane, care îl consideră extremist și neconstituțional. RFG seamănă tot mai mult cu RDG! Lenin a dat ordinul uciderii întregii familii a Romanovilor, cu femeii și copiii la un loc. Lenin a instaurat terorea roșie ucigând

milioane de oameni. Foamea creată de bolșevici în mod artificial a fost folosită ca un fundal potrivit pentru jefuirea banditeasca a bisericilor și obiectelor sfinte ale Bisericii Ortodoxe, urmata de trimiterea prazii în strainatate. Lenin grabea judecarea clerului superior. La inițiativa sa, în mai 1922 Biroul Politic decide: „Să se dea o directiva Tribunalului din Moscova: Popilor sa li se aplice pedeapsa cu moartea”. Se pare că în Germania extremele pendulează de la nazism la comunism, democrația și libertatea fiind zdrobită de extreme.

Țările din centrul și estul Europei știu ce înseamnă regimurile criminale comuniste și au datoria să sesizeze guvernul de la Berlin privind pericolul propagandei comuniste, prin ridicarea statuii criminalului Lenin, care pune sub semnul întrebării democrația, statul de drept și libertățile fundamentale în Europa. După statuia lui Lenin se vrea ridicarea unei statui a lui IV Stalin la Berlin? Pentru unii germani comunismul este cool, deși are milioane de scheleți în dulapul istoriei. Germania va avea statuia unui satrap și tiran iar Bruxellul tace.